

Font de Sant Miquel

Gelida

Ubicació

Comarca: Alt Penedès
Lloc/Adreça: Torrent de Sant Miquel a l'alçada del pont de la carretera del carrer Anselm Clavé.
Alçada: 184

Coordenades:

Latitud: 41.43885076996
Longitud: 1.8682216107845
UTM Est (X): 405449
UTM Nord (Y): 4588094

Classificació

Número de fitxa: 08091 - 124
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia: Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani Popular
Autoria de l'element: Desconeguda
Estat de conservació: Bo
Notes de conservació: La urbanització a mitjans dels anys 1940 va desdibuixar força l'entorn. L'espai habilitat com una plaça més del poble, conserva la font, si bé, s'ha col·locat un mur de morter, entenem que de contenció, sobre la font que en castiga la visió global de l'espai.

Protecció: Legal
Tipus de protecció: BCIL
Observacions protecció: BCIL / Immoble / 13471-I
Data aprovació: dv., 05/06/2015 - 12:00
Número inventari: Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya, 49337
Generalitat i altres inventaris:
Accés: Fàcil
Ús actual: Lúdic
Titularitat: Pública

Titular: Ajuntament de Gelida
Fitxes associades:
Pont de la font de Sant Miquel
Autoria de la fitxa Martí Picas. INSITU SL
Data de registre de la fitxa: dl., 13/05/2024 - 15:43

Descripció

La font de Sant Miquel es troba situada dins del nucli urbà de Gelida. Consta de dos brocs metàl·lics sense polsador que surten de la part baixa de la paret empedrada que fa de marge al vessant de la muntanya. Les dues piques estan emmarcades per una filada de maó baix i pla i enmig, al pany de paret hi trobem la porta metàl·lica del registre. A banda i banda de la font hi trobem el banc corregut fet amb lloses de pedra.

Tot l'espai és altament antropitzat i, arran de les obres dels anys 1940 per tal de soterrar el torrent de Sant Miquel, molts elements emblemàtics del conjunt de la font es van retirar. L'exemple més singular que va desaparèixer i, possiblement, el de més valor patrimonial va ser el safareig. Ara l'espai més proper a la font i en forma de semicercle es troba enrajolat. El conjunt és ara mateix un parc ombradiu gràcies als plataners.

Observacions:

El safareig de la font de Sant Miquel era un dels més concorreguts de tot el poble.

Història

El sistema hidrològic que flueix al subsòl de Gelida fa que històricament sorgeixin un nombre important de fonts naturals repartides per l'actual terme de Gelida. Aquestes fonts, conegudes històricament pels veïns van ser un dels recursos més valorats durant segles, tenint en compte el senzill fet que no existia aigua corrent. Anar a buscar aigua per beure o per rentar la roba feia que la necessitat d'anar a la font fos gairebé diària.

La qualitat de les aigües de Gelida, però, fa un salt de popularitat a partir de la irrupció de l'estiueig al tombant del segle XX. Lluís Rius (2018) vincula la qualitat de les aigües com un dels factors d'atracció de visitants considerant que l'estiueig es va establir com una pràctica habitual entre la burgesia a principis del segle XX, influenciat pels corrents higienistes que van emergir en resposta a la creixent industrialització de la nova Barcelona. Aquest moviment buscava espais naturals, tant marítims com muntanyencs, que oferissin un ambient net i sec per ser considerats ideals per a la recuperació de la salut i el benestar. Aquests llocs, sovint caracteritzats per la presència de fonts, especialment aquelles de propietats medicinals, es van convertir en destinacions predilectes per a aquests grups socials. A Gelida, la font de Cantillepa n'era la principal atracció.

Actualment, el poble, conscient que les fonts són un bé d'interès públic, n'ha catalogat algunes de les més significatives i populars, ja sigui per la tradició, per l'entorn o per la qualitat de les aigües. Alguns exemples en són la Font Freda, la de Can Ginebreda, la del Senyor, la de Cal Torrents, la de Sant Miquel, la de Can Voltà, la de la Barbuda, la font del Noguer, la de Can Panyella, la del Claro o la font de Cantillepa. Si bé algunes també s'han perdut com la font del Racó o la dels Caçadors. No obstant això, a mitjans dels anys 1980 la consideració sobre l'interès de les fonts com a entorns d'interès paisatgístic, natural i cultural, estava en certa regressió. Fruit d'aquesta situació, Enric Carafí publicava al programa de Festa Major, un extens

recull sobre les notes bibliogràfiques que s'han publicat al llarg del segle XX de les fonts de Gelida, d'ençà que Pelegrí Torelló i Borràs i Francesc Peracaula i Massagué publicaren "*Gelida, notes per a sa història tretes dels arxius de l'iglésia parroquial y del ajuntament*" (1906).

Bibliografia

CARAFÍ, Enric (1982). "Les Fonts de Gelida, un mite inesgotable". Programa Festa Major 1982. pp. 10-12.

CARAFÍ, Mercè (1998). L'Abans. Recull gràfic de Gelida, 1890-1965. Efadós Editorial.

Enllaços d'interès:

[Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya](#)

